

qui rediret et daret glóriam Deo, nisi hic alienígena. Et ait illi: Surge, vade; quia fides tua te salvum fecit.

OFFERTORIUM (*Psalm. 30*)
In te sperávi, Dómine; dixi: Tu es Deus meus, in mánibus tuis témpora mea.

SECRETA – Propitiáre, Dómine, pópulo tuo, propitiáre munéribus: ut, hac oblatiône placátus, et indulgéntiam nobis tríbuas et postuláta concédas. Per Dóminum nostrum.

COMMUNIO (*Sap. 16, 20*)
Panem de cælo dedísti nobis, Dómine, habéntem omne delectaméntum et omnem sapórem suavitatís.

POSTCOMMUNIO – Sump-tis, Dómine, cælestibus sacraméntis: ad redemptiónis ætérnæ, quæsumus, proficiá-mus augméntum. Per Dómi-num nostrum.

chválu Bohu, jediné cizo-zemec tento? A řekl jemu: Vstaň a jdi, víra tvá tě uzdravila.

OBĚTOVÁNÍ (Ž. 30, 15-16)
V tebe doufám, Pane. Říkám: Ty jsi Bůh můj, v rukou tvých jest můj osud.

TICHÁ MODLITBA – Milostiv buď, Pane, lidu svému, pohled' milostivě na dary, abys usmířen touto obětí, odpuštění nám daroval a žádané udělil. Skrze Pána našeho Ježíše Krista.

K PŘIJÍMÁNÍ (*Moudr. 16, 20*)
Chléb s nebe dal jsi nám, Pane, mající všechnu líbeznost a všelikou chuť sladkosti.

PO PŘIJÍMÁNÍ – Přijavše, Pane, nebeské svátosti, prosíme, nechť spějeme k rozmnožení věčného vykoupení. Skrze Pána našeho Ježíše Krista, Syna tvého.

I když Bůh nás někdy nechá čekati a nevyslychá hned našich proseb, nemalomyslřme a neustávejme v modlitbě; slíbil nám, že nenechá žádné pokorné modlitby bez vyslyšení. Hlavní starost musíme míti o svůj nadpřirozený život, neboť na něm závisí naše budoucnost po smrti; žádejme tedy Boha neustále o rozmnožení ctností Víry, Naděje a Lásky, které nám proklesí cestu až ke branám Nebe.

Epištola: Svatý Pavel Ukazuje Galatským, kteří byli náchylni kloniti se opět k židovství, jak by to bylo pro ně jako křesťany nesprávné, kdyby se řídili předpisy Starého Zákona. Tyto byly dány jenom proto, aby v Židech živily milost Zaslíbení, kteráž se stává účinnou teprve ve víře v Krista. Jenom v Kristu je spása.

Evangelium: Rozjímajme, zdali jsme Kristu vděčni za to, že nás uzdravil z malomocenství hříchu! nebo jsme tak nevděčni, jako oněch devět uzdravených, o nichž se mluví v dnešním *Evangeliiu*?

INTROITUS (*Ps. 73, 20, 19 et 23*)
Réspice, Dómine, in testaméntum tuum, et ánimas páuperum tuórum ne derelínquas in finem: exsúrge, Dómine, et júdica causam tuam, et ne obliviscáris voces quæréntium te. (*Ps. ib. 1*) Ut quid, Deus, reppulísti in finem: irátus est furor tuus super oves páscuæ tuæ? V. Gló-ria.

VSTUP (*Žalm 73, 20, 19 a 23*)
Pohled', pane, na svou smlouvu a duše svých chudých neopouštěj docela. Povstaň, Pane, a rozhodni ve své při; nezapomeň na hlasy tebe hledajících. (Ž. *tamtéž 1*) Proč nás, Bože, zamítáš na věky? Proč plane tvůj hněv proti ovcím pastvy tvé? V. Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému.

ORATIO – Omnípotens sem-pitérne Deus, da nobis fidei, spei et caritatís augméntum: et, ut mereámur ássequi quod promíttis, fac nos amáre quod práecipis. Per Dóminum nostrum.

MODLITBA – Všemohoucí, věčný Bože, rozmnož naši víru, naději a lásku; a abychom zasloužili dosáhnouti, co slibuješ, učiň, ať milujeme, co přikazuješ. Skrze Pána našeho Ježíše Krista.

Apóstoli ad Gálatas (3, 16-22). Fratres: Abrahæ dictæ sunt promissiones, et sémini ejus. Non dicit: Et seminibus, quasi in multis; sed quasi in uno: Et sémini tuo, qui est Christus. Hoc autem dico: testaméntum confirmátum a Deo, quæ post quadringéntos et trigínta annos facta est lex, non írritum facit ad evacuándam promissionem. Nam si es lege heréditas, jam non ex promissione. Abrahæ autem per repromissionem donávit Deus. Quid igitur lex? Propter transgressiónes pó-sita est, donec veníret semen, cui promiserat, ordináta per Angelos in manu mediátoris. Mediátor autem unius non est: Deus autem unus est. Lex ergo advérsus promíssa Dei? Absit. Si enim data esset lex, quæ posset vivificáre, vere ex lege esset justítia. Sed conclúsit Scriptúra ómnia sub peccáto, ut promíssio ex fide Jesu Christi darétur credéntibus.

GRADUALE (Ps. 73, 20, 19 et 22) Réspice, Dómine, in testaméntum tuum: et ánimas

tola ke Galatům (3, 16-22). Bratři! Abrahamovi byla řečena zaslíbení a potomstvu jeho. Nepraví: A potomkům, jako o mnohých, nýbrž jako o jednom: A potomstvu tvému; tím jest Kristus. Pravím tím toto: Ustanovení učiněného dřív od Boha neruší zákon daný po čtyřech stech třiceti letech, tak aby zmařil to zaslíbení. Neboť je-li dědictví ze Zákona, není již ze zaslíbení; Abrahamovi však Bůh je daroval zaslíbením. K čemu tedy zákon? Pro přestupy byl přidán, dokavad by nepřišlo potomstvo, jemuž zaslíbení bylo učiněno, byv zřízen skrze Anděly v ruce prostředníka. Prostředník totiž není jednoho, Bůh jest však jeden. Je-li tedy zákon proti zaslíbením Božím? Rozhodně ne. Ano, kdyby zákon byl dán, který by mohl obživiti, spravedlnost byla by sktuečně ze zákona. Avšak Písmo uzavřelo všecko pod hřích, aby zaslíbení z víry v Ježíše Krista dostalo se těm, kteří věří.

STUPŇOVÝ ZPĚV (Žalm 73, 20, 19 a 22) Pohleď, Pane, na svou smlouvu a duše

páuperum tuórum ne obliviscáris in finem. V. Exsúrge, Dómine, et júdica causam tuam: memor esto opprobrii servórum tuórum. Allelúja, allelúja. V. (Ps. 89, 1) Dómine, refúgium factus es nobis a generatióne et progénie. Allelúja.

EVANGELIUM † Sequéntia sancti Evangélii secúndum Lucam (17, 11-19).

In illo témpore: Dum iret Jesus in Jerúsalem, transibat per médiam Samaríam et Galiláeam. Et cum ingrederétur quoddam castéllum, occurrerunt ei decem viri leprósi, qui steterunt a longe; et levaverunt vocem dicétes: Jesu præcéptor, miserére nostri. Quos ut vidit, dixit: Ite, osténdite vos sacerdotibus. Et factum est, dum irent, mundáti sunt. Unus autem ex illis, ut vidit quia mundátus est, regréssus est, cum magna voce magnificans Deum, et cécidit in fáciem ante pedes ejus, grátias agens: et hic erat Samaritánus. Respóndens autem Jesus, dixit: Nonne decem mundáti sunt? et novem ubi sunt? Non est invéntus,

svých chudých neopouštěj docela. V. Povstaň, Pane, a rozhodni ve své při; pamětliv buď pohanění služebníků svých. Aleluja, aleluja. V. (Ž. 89, 1) Pane, ty jsi býval útočiště naše od pokolení do pokolení. Aleluja.

EVANGELIUM † Pokračování sv. Evangelia podle Lukáše (17, 11-19).

Za onoho času, když se Ježíš ubíral do Jerusalema, šel po hranicích mezi Samařskem a Galilejí. A když vcházel do jednoho městečka, potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteří stanuli zdaleka a pozdvihše hlasu pravili: Ježíši, mistře, smiluj se nad námi. A on uzřev je řekl jim: Jděte, ukažte se kněžím. I stalo se, když šli, uzdravili se. Jeden pak z nich vida, že jest uzdraven, navrátil se, hlasem velikým velebě Boha, a padl na tvář k nohám jeho, čině mu díky. A ten byl Samaritán. I promluvil Ježíš a řekl: Zdali nebylo jich deset uzdraveno? A kde jest jich devět? Neshledal se nikdo, jenž by se byl vrátil a vzdal